

Concurso de Relatos Cortos de UIC Barcelona

El paravent Groc

Ja feia cinc anys que treballava de fotògraf i de redactor suplent a "L'Atent". Tot i això, sempre acabava fent les substitucions menys inesperades amb l'excusa que ell vivia a prop dels fets. En aquest cas, el substituït era en Robert que havia hagut d'anar corrents a l'hospital, un altre cop, per l'ingrés urgent de la seva filla. Li havien trucat a les nou de la nit just quan començava a sopar.

-Ei! Jordi, estàs molt ocupat?-era la Marina, la cap.-Segur que no. Has d'anar al carrer Montana a fer fotos, i si no ve ningú més, també hauràs d'escriure la notícia. La filla d'en Robert torna a estar malament. Es veu que està molt cardada.

-Hola cap, jo també estic bé. Gràcies per preguntar. A mi no em toca cobrir-li les espatlles, ja ho vaig fer l'última vegada.

-No estic per ximpleries, Jordi. Agafa l'armilla i les credencials de periodista si no vols que t'apallissin. Diuen que és la més violenta d'ençà que va començar tot aquest merder.

En Jordi sospirà i penjà el telèfon. Si no deia res, és que hi anava. Va beure's la sopa que s'havia preparat d'un glop, va agafar la càmera i va vestir-se.

En arribar al carrer, la manifestació feia tres hores que havia començat; i malgrat això i el fred, encara estava plena de gent. Els manifestants es trobaven al sud del carrer Montana. Una via llarga de centenars de metres que acaba trobant-se amb la comissaria de la policia. L'objectiu dels participants era arribar fins a la seu dels agents, però aquests no els hi permetien. La policia anava acompanyada de periodistes, que com en Jordi, havien deixat el sopar per més tard.

Sense comptar un parell de càrregues, la policia havia estat tranquil·la i els manifestants pacífics. Però a partir de les dotze, va començar arribar gent amb un altre perfil. Anaven tapats de la cara, alguns amb mocadors, altres amb màscares i uns, fins i tot, s'havien pintat el rostre de negre. Aquests individus eren més moguts, no es limitaven a cridar. Tiraven pedres, ampolles i empenyien la resta de manifestants cap a la policia. A mesura que passaven els minuts va augmentar el nombre de gent amb el rostre tapat i la tensió començava a ser perillosa. Tot i això, en Jordi es mantenia tranquil, havia estat a manifestacions violentes més d'una vegada i aquesta no li feia por. Per això, va seguir fent fotos.

Al cap de mitja hora els policies van començar a murmurar coses entre ells. Hi havia massa xivarri perquè els periodistes sentissin el que deien. Però semblava alguna cosa greu. Els agents els van demanar que anessin cap a casa. Lògicament no van fer cas, la seva feina era veure el que passava.

A la llunyania del carrer va aparèixer una intensa llum de color taronja. S'apropava a molta velocitat. Els agents van retrocedir de manera maldestra i covarda, però lenta. Ara la llum ja il·luminava el rostre d'en Jordi i se sentien crits de dolor que provenien dels manifestants. Un policia va cridar retirada i a uníson en Jordi va entendre que era la llum que s'apropava. Era una furgoneta incendiada que atropellava a manifestants sense distincions. Va intentar apartar-se, però era massa tard, no tenia

temps d'esquivar-la. Ni ell ni cap dels policies del davant. Abans que ho intentes, en Jordi va rebre un fort cop al cap i va caure a terra.

(...)

Una mà freda el va despertar en tocar-li cara. En obrir els ulls en Jordi es va trobar una nena vestida amb un paravent groc. Era petita, no devia arribar als set anys.

-Què fas amb un paravent? No plou i tampoc fa vent -era la primera cosa que li va sortir de la boca. Llavors, es va sentir estúpid pel comentari i es va tornar a mirar millor la nena. Tenia una cabellera de color castany i uns ulls turquesos molt clars que el miraven fixament.

-Com et dius menuda? -la nena no va dir res.

-M'has sentit petita? Com et dius?- La noieta tampoc va respondre, es mirava el fotògraf sense pestanyejar.

-Estàs sola? On són els teus pares? -el silenci va perdurar. I va ser llavors quan es va aixecar del terra. Ho va fer per veure si hi havia una parella preocupada en cerca d'una filla, però en canvi va trobar caos. Hi havia molts de cossos a terra, les finestres dels comerços estaven rebentades i molts no tenia res a l'aparador.

-Que collons ha passat? Això no ho fa una sola furgoneta.- el paravent groc li va estirar els pantalons. La nena havia agafat la iniciativa i volia moure's. Abans d'avançar, en Jordi va buscar la càmera. En trobar-la, no va poder reprimir l'impuls periodístic, i va fer una foto a l'entorn, una a un cadàver i l'última la va dedicar a la nena de groc.

En posar-se a caminar va veure que la noia el guiava cap al nord de la via, cap a la comissaria. En Jordi no sabia si la petita ho feia conscientment, però era innegable que era una bona idea dur-la allà i que les corresponents autoritats se'n cuidessin d'ella.

Al cap d'una estona, van trobar la furgoneta, encara encesa, estava encastada a un expositor d'una botiga de luxe. Es va despenjar la càmera i va fer una foto. El periodista no parava de preguntar-se què havia passat. Una cosa és la brossa que comporta una manifestació, però allò era propi d'un país en guerra. El carrer semblava no acabar-se i malgrat caminar, no aconseguia veure la comissaria.

Entre runa i vidres trencats, la curiosa parella caminava sense observar el que deixaven enrere. En Jordi no parava de fer fotos i la nena arrossegava els peus pel sòl mentre s'agafava dels bruts texans del seu acompanyant. L'home li donava conversa, però la nena no responia. De sobte, la nena va fer una estrebada a la jaqueta del fotògraf i aquest va haver de fer unes passes cap a la dreta per no caure. Seguidament, va sentir uns crits.

-Auxili!-Era una veu jove i esquerdada, que provenia d'una noia. Duia una gorra vermella que permetia veure-la en la foscor de la nit.

-Calla! T'hem dit el que volem. -va dir una segona veu. Aquesta era ronca i parlava amb seguretat.

-No en tinc de diners. Ja me'ls han robat tots.

-Potser és veritat -aquesta tercera veu era tremolosa.

Els atracadors eren dos homes encaputxats que assenyalaven a la jove amb una navalla cadascú. Es trobaven a l'altra banda del carrer, a l'esquerra. Si no hagués estat per la petita, segurament els haurien vist. En Jordi agafà la menuda i li tapa la

boca perquè no els sentin. Decidí que era millor seguir caminant i intentar passa desapercibuts. Els fanals estaven destrossats si no feien soroll no els veurien. Així ho va fer, amb la petita els braços va seguir avançant intentant no fer soroll. La nena pessava poc i això l'ajudava a no cansar-se, ja que encara estava marejat pel cop que li havia donat el vehicle. Els van deixar enrere. Encara que, el cap de poc van sentir un xisclet de dolor. Quan arribessin a la comissaria ja avisaria del crim.

Estaven més a prop del seu objectiu i el paisatge seguia sent nefast. De tant en tant, trobaven cadàvers a terra. N'hi havia de despallats, de policies, de joves, de pobres, d'ancians i de rics. Fos el que fos el que havia succeït no havia fet distincions en el tipus de víctima. El periodista al llarg del trajecte va intentar arrencar-li alguna paraula a la nena que l'acompanyava.

-Com et dius menuda? No em tinguis por, jo et cuidaré fins que trobem els teus pares. -no obtenia resposta.

-Que ets muda, potser? - va preguntar sense esperar cap resposta. Sense venir a conte la nena el va empenya cap a l'esquerra. En girar-se per renyar-la, va veure que un home amb una barba prominent s'abalançava al seu damunt. El desconegut va deixar-se caure sobre el periodista, però com que aquest s'havia començat a girar per parlar amb la menuda va tenir temps d'apartar-se. El misteriós baró que havia aparegut del no-res va estimbar-se de cara contra el terra sorollosament. En Jordi va agafar la nena ràpidament i se'n va apartar. L'home es va aixecar lentament, la gavardina li resseguia els ossos i músculs del cos. Es va girar amb lentitud i contemplà el seu rostre més acuradament va poder veure que es tractava d'un home gran. Tenia arrugues molt marcades i uns ulls increïblement obscurs. Tan sols duia uns calçotets i la gavardina verda que el tapava, amb la mà subjectava una ampolla d'un licor que el fotògraf no va reconèixer.

-El caos ha arribat! I ha arribat per quedar-se.

-Que dius? Es troba bé?- el vell recitava anunciats de manera profètica i les seves mans ballaven mentre narrava catàstrofes com si es tractés d'un enviat del més enllà. En Jordi va concloure que l'home anava torrat i per això, va seguir caminant amb la nena al costat oposat. L'home els seguia i continuava profetitzant. Per cada oració que anunciava feia dos glops a l'ampolla. Va intentar tocar a la menuda i de rebot el periodista li va dedicar un cop de puny a la cara. Aquest cop el baró va caure d'esquena, es va intentar aixecar inútilment. En veure que no podia va buscar el licor i en va fer un últim glop. L'ampolla va passar a estar buida i el desconegut va desplomar-se amb un somrís a la boca. No va tornar a aixecar-se.

La curiosa parella va seguir caminant, va semblar que passaven hores, fins i tot, dies. I malgrat el temps que portaven junts, els dos van romandre amb silenci fins que van veure la comissaria.

-No pot ser. -va dir en Jordi. La comissaria estava incendiada. La noia del paravent groc no va immutar-se. L'habitatge de la policia tenia nombrosos forats provocats per qui sap què. Aquests, eren prou grans perquè hi poguessin passar persones. De l'interior de l'edifici s'escapaven crits i xiscles que feien tremolar al fotògraf. Aquest es va despenjar la càmera i la va encendre. A través de l'objectiu volia observar amb més atenció si hi havia algú dintre l'estructura. Gràcies a l'eina va poder veure amb més detall l'interior de la comissaria. Com en el carrer, tot estava destrossat. Les taules partides per la meitat, papers per terra, cadàvers i taques de sang a les parets blanques. Va fer fotos de totes les desgràcies. Quan anava a apagar l'instrument, va observar unes figures humanoides vestides de negre molt

escanyolides que van entrar a una de les habitacions que es podia veure a través d'un dels múltiples forats que tenia l'edifici. Les siluetes van agafar-se de les mans, formant així un cercle. Llavors, van iniciar uns càntics terrorífics junt amb uns moviments erràtics. Van alçar els braços i al ritme de la cançó que oraven, movien les cames de la mateixa manera que ho fa un en ballar una sardana. Tota aquesta escena macabra va espantar en Jordi, que va fer una última foto abans d'apagar la càmera i penjar-se-la a l'espatlla. Va agafar la nena en braços i va fugir trotant.

(...)

Havia començat a sortir el sol quan el periodista va arribar al seu pis amb la criatura. Durant el trajecte, aquesta no havia fet cap soroll i per estrany que li semblés a en Jordi, la nena no semblava pesar gens. La va dipositar a terra i va buscar les claus a les seves butxaques. Estava tan cansat que en trobar-les i intentar posar-les al pany li van caure. Va ajupir-se per agafar-les i ho tornà a intentar. Aquest cop ho aconseguí. Va convidar la nena a entrar i aquesta va passar.

El replà de l'edifici estava impol·lut o potser després de tanta destrossa no podia distingir amb claredat el que estava net i el que no ho estava. Com feia setmanes que l'ascensor estava espatllat van haver de pujar per les escales. L'habitatge d'en Jordi es trobava al segon pis, van tardar cinc minuts a pujar. En plantar-se davant la porta de casa seva, va tornar a buscar les claus a la butxaca. Li van tornar a caure quan va intentar obrir la porta. Es va ajupir i abans que tingués temps d'agafar-les la porta es va obrir.

En va sortir un home jove com ell, ros, alt i preocupat.

-Jordi per què no m'has dit res? -va abraçar el periodista efusivament.- Estava molt preocupat. Per què no m'has trucat? Fa hores que no en sé res de tu.

-Ah, Joan. -va dir el periodista sense cap emoció a la veu.- Perdona'm, no hi he pensat.

-Com que no hi has pensat? Els carrers estan destrossats. Els manifestants volien arribar a la seu dels policies i quan només els hi faltava mig quilòmetre per arribar totes les antenes han deixat de funcionar. -En Joan tot i estar molt preocupat encara no havia fet entrar a en Jordi a casa i havia fet cas omís al paravent groc que se'l mirava amb indiferència.

-La pròxima vegada, ja hi pensaré. Ara deixem entrar. - en Jordi va entrar de manera estrepitosa a la seva llar i la noia el va seguir per darrere. En Joan, innegablement sorprès, els va deixar passar.

En Jordi va portar la nena a la seva habitació i la va dipositar sobre el llit. L'home començà a treure's la roba que duia. Primer l'armilla taronja de periodista, la jaqueta, la dessuadora i la samarreta, que el va deixar despul·lat del tors. La menuda va tapar-se la cara amb les seves mans innocentment. El protector va observar-se al mirall de l'habitació. Tenia tot el cos ple de blaus, alguns eren d'un to clar, provocats per petits cops. Els de l'esquena havien adquirit un color més marí i tenien forma de petjades. Però el més lleig de tots el tenia sobre l'estómag, era totalment negre. Va deduir que havia estat causat per la furgoneta.

Li indicà a la nena que es quedés en el llit mentre ell es dutxava. L'home va obrir una porta de l'habitació que el va conduir a un lavabo. Allà va acabar de despul·lar-se. Obrí la dutxa i va entrar-hi quan l'aigua començà a produir vapor. Sota

la dutxa va patir. Els blaus cridaven. Però el que més mal li feia era no saber què o qui els hi havia causat. En el bany va deixar que el temps passés, mentre sentia com el seu company de pis parlava per telèfon.

En sortir del bany l'infant seguia en la mateixa posició i no s'havia tret ni el paravent. Va seure al seu costat i el llit es va enfonsar sota el seu pes. No va sentir la necessitat de dir res. Només tenia la sensació que estan asseguts l'un al costat de l'altre ja era d'ajuda pels dos. Van estar callats durant deu minuts. Fins que, en Joan, sense tocar la porta ni avisar va entrar a l'habitació.

-La Marina no para de trucar. -en Jordi va necessitar un moment per recordar de qui li parlava.- Em pregunta si tens les fotos d'aquesta nit. No sembla preocupada pel fet que hagi passat la nit amb aquells bàrbars.

-Digui-li que les tindrà per l'edició del migdia. -no podia entendre com el seu amic no li preguntava per la nena que s'asseia al seu costat.

-D'acord. Però que sàpigues que està enfada perquè no li has trucat.

-Serà puta.

-Ja ho pots ben dir. No ha preguntat ni si estaves bé. -No li estranyava pas. La cap de "L'Atent" sempre havia estat poc empàtica i potser aquest comportament havia estat la clau del seu èxit. Però li hauria agradat que s'hagués preocupat per un bon treballador com ell.- Per cert, Jordi no sé si ho saps, però la filla d'en Robert ha mort. No sabia que estigués tant greu.

-Jo tampoc, em sap greu. Està bé, en Robert?

-Ja tindràs oportunitat de preguntar-li avui a l'enterrament, és a les tres de la tarda.

-És bo saber-ho.

-Doncs res, vaig a esmorzar que ja són les set i si no ho faig ara arribaré tard a l'hospital. Avui segur que tenim feina. -En Joan va marxar sense preguntar per la menuda.

Quan va sentir que la porta de casa es tancava, en Jordi va sortir de la seva habitació junt amb la nena. A la cuina va preparar dos bols de llet i va obrir un dels armariets per treure'n els cereals. Mentre la llet s'escalfa al microones va encendre la televisió que tenia a la cuina. L'aparell va xiular, assenyalant que ja havia acabat la seva funció. Va posar els dos bols sobre la taula i una parella de desconeguts es van asseure a la taula per esmorzar. A la tele parlaven de la destrucció dels carrers, de l'incendi de la comissaria i de morts. Molts morts i molts ferits. La periodista del plató va donar pas a un company que es trobava a l'exterior de l'hospital de la ciutat. Mentre aquest parlava sobre el nombre de pacients que havien arribat durant la nit el càmera enfocava a un home amb el cap cot. Plorava i es tapava la cara amb les mans sense saber que el gravaven. En Jordi li va semblar que el reconeixia. Era en Robert, veure'l plorar allà sol li va fer venir ganes de plorar.

-Papa. -La nena del paravent groc assenyalava el company de feina del periodista. En Jordi va escopir la llet que tenia a la boca per culpa de l'ensurt. Havia abandonat tota esperança que la nena volgués parlar davant seu. De cop es va omplir de joia i la va voler abraçar. No va poder. I inesperadament el paravent groc va caure sobre la cadira.